

Op het toneel toch echt het allergelukkigst

Halina Reijn (1975) speelt in de Stadsschouwburg opnieuw de monoloog *La voix humaine*. 'In deze voorstelling moet ik alles zelf opknappen.'

RONALD OCKHUYSEN

Als of ze timmerman was en opeens moest metselen. Zo voelde het toen Halina Reijn in de zomer van 2009 plotseling alleen op het toneel stond. De monoloog *La voix humaine* van Jean Cocteau, een hoogtepunt in het seizoen, was onverwacht in haar schema terechtgekomen, omdat Ivo van Hove een project ging doen in Antwerpen.

Reijn: "Het idee was even helder als simpel: theater De Monty wilde dat enkele theatermakers van naam terugkeerden naar de basis. Een kleine voorstelling maken, zonder groot team erom heen. Ivo was een van de genodigden. Hij besloot met mij deze monoloog te doen."

Probleem: zowel Reijn als Van Hove houdt eigenlijk niet zo van monologen. "Omdat pas bij een dialoog sprake is van actie. In je eentje blijft dat uit – dacht ik. Ik zag er ook tegenop omdat ik het doodeng vond. Op de toneelschool weigerde ik steevast monologen te doen."

Tijdens de voorbereidingen deed Reijn, sinds 2003 verbonden aan Toneelgroep Amsterdam (TA), enkele 'ontdekkingen'. Uit de aanvankelijke weerstand ontstond iets bijzonders. "Ik ben normaal een actrice die het liefst meevaart met de mannelijke hoofdrolspeler. Ik ben goed als de vrouw naast de man. Daarbij houd ik van het topsportgevoel. Elk jaar op het juiste moment de bal toespelen. In deze voorstelling moet ik het allemaal zelf opknappen. Een ultieme test."

De voorstellingen waren een succes, en een tournee volgde. Reijn speelt *La voix humaine* nu al meer dan een jaar, ook in het buitenland. In New York kreeg ze laaiend enthousiaste kritieken, en in Polen ontving ze een belangrijke theaterprijs. "Een jaar alleen op toneel heeft zijn voordelen. Want ik wil er ook dingen naast doen: films, schrijven. Die ruimte is er nu. Tot op zekere hoogte."

Reijn heeft met haar voorstelling een hoge zaalbezetting. Daar werkt ze zelf hard aan – zo organiseerde ze maandag na de voorstelling een speciaal nagesprek met haar op Twitter. "Vanzelfsprekend," vindt ze. Ze geeft graag haar energie aan

TA, omdat het gezelschap háár de kans biedt zich in een aangename werkomgeving te ontwikkelen.

Dat betekent niet dat ze altijd is gevrijwaard van 'lastige momenten'. Zo moest ze vorig jaar, na het succes van *Zwartboek* en *Valkyrie*, buitenlandse filmrollen afzeggen omdat ze al in de schema's stond van haar werkgever. "TA biedt veel ruimte. De acteurs kunnen zich echt op andere plekken ontplooien. Maar het moet wel passen. En dat is ingewikkeld. TA moet ruim van tevoren zijn afspraken maken. Soms wel twee jaar vooruit."

In Rotterdam ging vorige week de film *Win/Win* in première, waarin ze een rol speelt. Kort voor het gesprek kreeg Reijn te horen dat ze is gecast in een grote Nederlandse film ('Mag helaas niet zeggen welke'), gebaseerd op een goed verkocht boek.

Het moment dat toneel definitief plaatsmaakt voor film komt nooit, zegt ze resoluut. "Ik wil niet als geitenwollensokkenbreier overkomen, maar mijn liefde voor theater wint altijd. Daar krijg ik de beste prikkels. In het theater wordt mij de maat genomen."

Ze is niet bang dat ze over tien jaar erachter komt dat het beter was geweest voor een internationale filmcarrière te kiezen. "Die twijfel is een *waste of time*. Ik ben gelukkig met wat ik heb. Mijn plek binnen TA, filmrollen, schrijfwerk. Zo geniet ik ontzettend van columns schrijven. Millimeterwerk. Een ideaal contrast met het grote podium."

La voix humaine. Regie: Ivo van Hove. Stadsschouwburg; vanavond, vrijdag en zaterdag. Ook: 8 t/m 12 juni. www.toneelgroepamsterdam.nl.

'In het theater wordt mij de maat genomen'

Halina Reijn in *La voix humaine*: 'Normaal ben ik van het topsportgevoel. Elkaar de bal toespelen.'

FOTO JAN VERSWEYVELD